Gothic VI
Bylo, nebylo…

Před dávnými časy v jiném světě. Ve světě prosyceném magií, dobrodruhy a hrdinskými skutky, bylo nebylo jedno malé království, Království bílé růže. V něm žil byl kdys dobrotivý král. Na hradě přebýval a do válek se nikdy moc nehnal, tak králem Miroslavem Dobrotivým byl zván a i prostým lidem byl pro svoji dobrotu uznáván.

Pak plynul čas a mladý král si za ženu krásnou princeznu vybral. I byla svatba a šťasten byl král. Však ne příliš dlouhý čas šlo to tak dál. V den kdy mu královna dceru dala, sama životem osudu zaplatila. Tím dnem zahořkl král a nad královstvím přešel stín. Dceruška dostala jméno po předcích z matčiny strany, aby tak památka matky uctěna byla. Od toho dne se jmenovala Zlatuška Kopřivka.

V tu dobu přišla i odporná Allison, by využila situace a ještě více smutku způsobila. Allison Gross se jmenovala, ta proradná čarodějnice, co lstí a čáry zlými až na hrad se vetřela a do královy přízně tak padla. Po jeho boku sedávala a do ucha mu šeptala své rady proradné.

Když byla konečně čarodějnice odhalena, zalekl se Miroslav její moci a zdráhal se na ni vojáky poslat. Kontaktoval tedy dobrotivého mága s prosbou o pomoc v této těžké situaci. Mág Fenris, tak jeho jméno znělo, ničeho nemeškal a vymyslel lest. Se sebezapřením sestavil nejmocnější kletbu svého magického učení a vložil ji do svitku nadepsaného „Věčný život“. Svitek pak poslal na hrad. Dobře věděl Mág, že Čarodějnice tajně čte vše co na hrad přijde, a svitek, tak mocně znějící, si nemůže nechat ujít. Měla jej tedy, nevěda co na ni číhá, otevřít a vrhnout tak na sebe kletbu, co by ji změnila v její vlastní opak.

Něco se však stalo jinak. Čarodějnice zavětřila, že se něco chystá a že smrt by ji na hradě čekala jistá. Vzala jen co pobrala. Muší nožky, paťáty slepičí, manu instantní, koště závodní. Do věže vyběhla a z hradu odletěla.

Aby byl už na pořád od nečisté magie klid, najal si král Miroslav Beatrici, hradního arcimága. Tak plynula léta a na mocný svitek se dočista zapomnělo. Byl příliš mocný, než aby se dal zničit, a tak zůstal bezpečně uložený v královské pokladnici. Opravdu bezpečně?

Tedy… bezpečně jen do chvíle než jej našla malá Zlatuška. Nevěda, čeho činní, rozlomila pečeť a seslala kletbu na sebe. Teď ona měla se stát svým opakem pravým. Z drobné dívky nelidské monstrum, z dobra zlo…

Zatím se tak však nestalo. Kletba jakoby spala. Snad pro to, že princezna byla tak mladá, snad proto, že neovládla žádnou magií, snad proto, že nepáchala zlo… Kdo ví? O tom co se stalo prozatím věděl jen její nejlepší kamarád, hradní šašek jménem Jorik.

Šašek si byl dobře vědom toho, co by se mohlo stát, kdyby se to dozvěděla tajná rada mágu nebo zaklínačů. Všichni ti lidé znají jen jedno spolehlivé řešení, jak zajistit, že se kletba už neprojeví. To však nechtěl a tak se pustil do studia magických knih, co zde zbyly po Allison. Ničeho však nenacházel, a tak jediné co vybádal, bylo kouzlo pro případ, že by se kletba projevila a on by potřeboval čas. V čarodějné knize nalezl mocné uspávací kouzlo hlubokého spánku.

Tak šel čas a Zlatuška dospěla. Nic se nestalo až do jedné letní noci. Bylo to tehdy o pondělní noci tři dny před úplňkem. Princezna šla jako už mnohokráte před tím tajnou chodbou z hradu do blízké vesnice za svými kamarádkami Dorkou a Zorkou, kousek od vesnice se totiž usadil jeden strašně podivný poustevník, na kterého se chtěly podívat. Když se princezna kolem půlnoci vracela domů, tak se poprvé zlé kouzlo projevilo. Na kraji vesnicí se změnila v monstrum a povraždila co jí přišlo ve vesnici do cesty. Čtyři lidé to zaplatili životem a pátý byl zraněn. Bestie zpočátku zmatená vlastní existencí utekla kolem rybníka do lesa. Poháněna touhou najít bezpečný úkryt nalezla jeskyni, odkud vystrnadila statného medvěda. Ráno se probudila na kamenité zemi opět jako dívka. Ničeho si nepamatovala a tak pospíchala zpět na hrad. Ani se nezastavila, když ji po cestě upadl kapesníček, který pak sebral potulný umělec.

Druhé noci byl již šašek připraven, zprávy o tom co se stalo ve vesnici se šířily rychle a nebylo těžké si domyslet co se stalo. Zcizil tedy jednu instantní manu v hradní laboratoři a připravil uspávací kouzlo.

Zlatuška se tentokrát opozdila. Když se konečně odhodlala vyrazit opět tajnou chodbou do vesnice, bylo už pozdě. Příliš pozdě. Kletba opět udeřila. Bestie se octla na hradě, přímo u dveří do princeznina pokoje. Obluda už sic nebyla tak zmatená jako prve, však byla zavřená a stejně, jako zvíře nenávidí klec, tak bestie nemohla snést ty zdi okolo. Vyrazila tedy vpřed nejkratší cestou ke svobodě. Probila si cestu ven na nádvoří až k bráně. Ta sic zavřená ji nemohla zastavit. Bestie vylezla na hradby a mocným skokem zdolala hradní příkop. Dál běžela tmou, skrz bažinu do lesa u vesnice, do jeskyně kde prve nocovala.

A šašek? Ten šel za ní. Proběhl přes těly poseté chodby k bráně, kterou teď už nikdo nehlídal. Rychle ji otevřel a pokračoval za bestii. Dohnal ji na sklonku noci. Vyčkal na den a pak, když se bestie opět změnila zpět na princeznu, ji uspal pomocí černé magie. Uvěznil její vědomí ve snu podle jejich vlastních představ. Vyvolal obraz krásné zahrady za duhovou bránou, kterou hlídá drak, jakožto neprostupnou bariéru, která bude držet noční můry, běsy a každého, kdo by Zlatušku chtěl předčasně vzbudit, venku daleko od její mysli. Uspanou princeznu pak ukryl na místo, o kterém mu sama kdysi řekla. Do malé jeskyně za vodopádem. Tam také nalezl potlučeného medvěda, co si lízal rány. Nemohl ho zabít, mohl ho však kouzlem uspat, a protože se to zrovna hodilo, přikoval jej ke vchodu, jako mocného strážce spící princezny.

Nespala však dlouho. V Království bílé růže se brzy objevila skupina dobrodruhu, kteří princeznu podle králova přání našli, přemohli medvěda o odnesli spící krásku zpět na hrad. Tam arcimág s alchymistkou celou noc bádali nad tím, jak královskou dceru probudit. Nakonec přišli s řešením. Po úsvitu podali dobrodruhům elixír, který převedl jejich vědomí do princeznina snu. Měli zde pátrat po jejím vědomí. Prošli jejím snem a dostali se až do zahrady. Marně se jim šašek snažil bránit v získání toho posledního, co potřebovali, aby se jim povedlo Zlatušku vzbudit. Nechtě, aby se jim to povedlo, také vstoupil do snu, by s nimi zde soupeřil o Kouzelný polibek. Neuspěl však a princezna byla vzbuzena. Zlé věci se tak začaly dít, zatímco hrdinové dál spali.

Toho třetího večera, úplňkového čtvrtka, se ještě naposled Jorik pokusil uspat princeznu stejným kouzlem v naději, že snad získá alespoň den navíc. Pozdě však bylo, než stihl kouzlo dokončit, stála před nim zas bestie a on musel na útěk se dát, sic jak mnoho jiných skončiv by jeho život pod pařátem jejím. Pak nepěkných věcí na hradě se dělo a mnoho lidí rána se už nedožilo. Hrdinům ze snu se nakonec vzbudit podařilo a i před sežráním obludou těsně utéci

stihli. Ne všichni však takové štěstí měli. Někteří, ještě ve spánku, k drobným ranám od bestie přišli.

Nastalé ráno chmurné bylo. Zmatený král Miroslav si nedobře vyložil, co se stalo. Vina za to vše padla na hlavy dobrodruhů, které tímto do vězení vsadit nechal. Tak byli odvezeni do ostrovní věznice, kde jsou sice zdi a mříže pevné, ale místní posádka je slabá, a tak hlavním problémem útěku je jen, jak dostat se z cely ven.

Tehdy musel Jorik přehodnotit jak počínat si dál. Všichni teď věděli, co bestie je zač. Od teď ji drželi v kobce s dveřmi jedněmi. Přišlo ale i pár zpráv, které dávaly sice malou, ale stále naději, že by šla kletba zrušit. Jenže jediní dobrodruzi, co s tím mohli kdy něco udělat, byli ve vězení. Tak se teď Jorik rozhodl zariskovat a poslal do vězení malý balíček od „Přítele“.

Po rozsáhlém útěku z vězení si na dobrodruhy počkal ve Strachujově v hostinci U šamana. Zvolil raději převlek, protože se obával unáhlených reakcí, které by pro něj mohly mít neblahé následky. Nyní chtěl, aby hrdinové zkusili zjistit, jestli nejde kletba zlomit a kdyby to šlo, tak aby to provedli. K tomu jim byl odhodlán říct vše, co o hradu sám ví.

Mezitím bylo po dobrodruzích vyhlášeno pátrání v celém království pro útěk z vězení. O to více, stal se pro ně tento kraj nebezpečným. Nyní však i v jejich zájmu bylo, by princezninu kletbu zlomili, neb jistá smrt z ran od ní utržených, takto postižené jedince čekala.

Po dlouhém dni nastala další noc. Jorik se vrátil na hrad a nestačil se divit. Ke králi se od někoho ze Strachujova dostala informace, že se uprchlí vězni chystají zaútočit na hrad. Neuběhlo ani půl hodiny a byli tu všichni. Dobrodruzi, stráže, Beatrice a v neposlední řadě Král. Všichni v jedné chodbě tváří v tvář. Šašek seslal poslední kouzlo, co ještě měl z pozůstalých věci od Allison. Hromadné zamražení. Všichni ztuhli.

„Tamhle jsou dveře! Rychle, kouzlo je neudrží dlouho!“

Teď děj se co děj…

Bestie, skříň a boj…